

ONGEREMDE KINDERPRAAT

Verjaardagen en onaanvaarde cadeautjes

(Ann Van der Flaas, mama van Eli 13 jaar, Micha 12 jaar, Abel 9 jaar, Juda 7 jaar, en pleegmama van Rafaël 6 jaar)

Woensdagmiddag zou Juda om 16:30u nog zijn eigen verjaardagsfeestje met de familie hebben. Want daarvoor was hij zelf nog uitgenodigd op een feestje van een klasgenootje.

De namiddag was heel druk en rommelig geweest. En net op het moment dat ik wil gaan zitten met een tas koffie realiseer ik me dat ik me eigenlijk moet haasten om Juda op te halen van het verjaardagsfeestje in de binnenspeeltuin.

Ik kom net op tijd daar aan en zie meteen aan Juda zijn ogen dat er iets niet goed gegaan is.

Hij fluistert: "Ik wil er nu niet over praten, mama... straks buiten misschien."

Ik ken mijn zoon intussen goed genoeg om te weten dat er dan ook effectief niets uit zal komen tot hij er zelf klaar voor is.

Terwijl hij zijn spulletjes bij elkaar zoekt, ga ik toch al even bij de mama van het vriendje polsen of alles goed verlopen is, "Ja hoor, hij heeft flink gegeten vanmiddag. Van zijn ijsje heeft hij eindeloos genoten, hij zat al laatste nog aan tafel.

Er is wel een discussie geweest met andere kindjes en ik ben dan even gaan kijken. Maar ze hebben het onderling opgelost."

In mijn oren klonk het als geen al te grote eigenaardigheden... benieuwd en een beetje angstig om wat er precies gebeurd was, liepen we naar buiten.

Op de parking vroeg ik hem nog eens waarom hij zo sip keek. "Mama, ik heb gezegd, nu niet, seffens in de auto misschien..." De parking oversteken duurde nog nooit zo lang.

We stappen in de auto en daar komen de tranen, veel tranen, ... "Juda, wat is er gebeurd?"

Juda: "Wel, er was een groep grote jongens en die gebruikten twee plankjes om van de glijbaan te gaan in plaats van één. En ik ben gaan zeggen dat dat niet fijn is, want dan kunnen er minder kindjes tegelijk van de glijbaan." Hmm, ok, klinkt niet als een probleem. "Daarna is die grote jongen heel onbeleefd komen zeggen: 'Je hebt gelijk, bro!', maar écht op een heel onbeleefde toon!"

Met enkele pubers in huis heb ik enige notie van wat 'bro' wil zeggen. Dus ik leg Juda geduldig uit: "Juda, daar bedoelen ze eigenlijk niets onbeleefd mee, dat is hoe wat oudere kinderen tegen elkaar praten. En eigenlijk is dat toch mooi dat hij jou gelijk geeft?" Juda blijft snikken.

Ondertussen zijn we al half onderweg naar huis naar zijn verjaardagsfeestje. Thuis zitten de grootouders op hem te wachten. En ik zie me al binnenkomen in het feestgedruis met een Juda die

nog helemaal overstuur is en niet meer in de feestmood!

“Juda, is er nog iets gebeurd?”, waarop Juda verontwaardigd zegt: “Ja mama, ik ben daarna naar die jongen gegaan en ik heb gezegd dat ik hem toch wil vergeven.” Ik antwoord enthousiast: “Maar dat is toch keigoed?” Juda: “Maar nee, mama, want hij wou mijn vergeving gewoon niet hebben!” Aha, daar zit het probleem!

We hebben het gevonden! Ons huis komt op de gps ondertussen angstaanjagend dichtbij...

“Juda, als jij jouw vergeving hebt aangeboden, is jouw deel gedaan. Jij kan niet kiezen of de andere het wil aannemen of niet. Bovendien, Juda, kan het goed zijn dat die andere jongen niet eens weet wat het woord ‘vergeving’ wil zeggen. En hij daarom zo reageerde.”

De tranen blijven nog steeds over zijn wangen lopen en ik voel zijn wanhopigheid toenemen, “Maar mama, ik ga nooit meer naar de speeltuin gaan op het moment dat die jongen daar is. Dus ik ga dit nooit kunnen afronden! Dit gaat voor altijd een onopgeloste zaak blijven!”

“Juda, als jij je vergeving hebt aangeboden, dan kan jij echt niet meer doen. Misschien gaat hij er later nog aan denken als die jongen wél de betekenis van het woord vergeving begrijpt. Het is een beetje zoals Jezus die voor iedereen aan het kruis gestorven is. Niet iedereen aanvaardt Zijn offer aan het kruis. Niet iedereen is er op het zelfde moment klaar voor om Zijn cadeau te ontvangen...”

Terwijl we ons dorpje binnenrijden begint Juda wat minder te snikken en zie ik een lichtje gaan branden in zijn ogen.

“Ok, mama, dus die jongen heeft mijn cadeau nog niet aangenomen. Maar ik heb het eigenlijk wel klaargezet voor hem en hij kan het altijd nog aannemen? Dat is dus ook zo met Jezus. Gelukkig dat die toch Zijn cadeau gegeven heeft, ook al wordt het niet door iedereen meteen aangenomen. Hopelijk gaan nog veel mensen Jezus’ cadeau aannemen, hé...”

We draaien de oprit op en we zijn klaar voor zijn feestje én om verjaardagscadeautjes te ontvangen!